

Kol Soteh

כל סוטה

גליון מספר: 085 לתאריך: 22/7/2016

עלון בלתי תלוי מיסודו של משה בן-חיים ז"ל ודני נמלי ייבדל לחיים ארוכים
An independent magazine established by the late Moshe Ben-Chaim, RIP and Dani Namali, long may he live

כל סוטה שעת הכלבים

This week's Editorial:

Shoshi Natan, Yoram Benchaim, Aranio (Boaz) Ney,
Dudu Palma, Avi Rozenkrantz, Ami Ben-Zvi,
Oran Collins, David Ellman

המערכת לשבוע זה:

שושי נתן, יורם בן-חיים, ארניו (בועז) נאי, דודו פלמה,
אבי רוזנקרנץ, עמי בן-צבי, אורן קולינס, דוד אלמן

ניתן להגיע לכל עלוני "כל סוטה" החל מהראשון ב- 5/11/1976 ועד היום, זאת על ידי לחיצה על הקישור בתחתית המלבן הירוק. ניתן גם לסרוק את הסמל משמאל באפליקציה מתאימה בנייד.

אתר ארכיון "כל סוטה"
"Kol Soteh" Archive site

<http://www.d-ellman.com/divrei/other/soteh.html>

אז מה יש לנו? השבוע ב"כל סוטה"

"בית יונתן" / דוד אלמן

"בית יונתן" המכונה "הבית הסיעודי" עומד על הפרק כשבסוף ה"פרק" יוחלט אם על "בית יונתן" נגזר להיות או לחדול.

כמובן שזה לא נוגע לנו אישית שהרי "לי זה לא יקרה" למרות מה שדני כותב. אבל אנחנו רואים כבר היום את הצורך במבנה כזה. אותו צורך מובא בבהירות על ידי מנהלת המקום, הלו היא צילה בן-רשף.
מי שמתעניין, מומלץ לקרוא את הדוח (מיום 14/7)

האסיפה אמורה להחליט על כך התקיימה ביום א' האחרון. ההצבעה, תתקיים בימי חמישי ושישי השבוע.

הצד הטכני מעלה שאלות שחלקן הועלו בפומבי ואפילו כאן ב"כל סוטה".
טענות בהחלט רלוונטיות לעומת צורך מאד רלוונטי אף הוא.

מאז כניסתי לגימלאות אני נמצא, לומד ומתנדב הרבה בתל חי, בעיקר ב-"עמותת וותיקי הגליל" ואני רואה מדי יום את ההשקעה העצומה באכלוסיה המבוגרת בגליל העליון. העמותה אף קיבלה זה מכבר, תעודת הוקרה ארצית על פעילותה. מהכרות אישית אני אומר שהצוות שם ... נשמה! אחד אחת!! במקביל אומר גם שלא חסרה לנו אוירה כזאת בבית הסיעודי אצלנו. יהיה זה הרבה יותר מ-"חבל" אם הפרוייקט הזה ייפול משיקולים כאלה ואחרים, רלוונטיים ככל אשר יהיו.

את הדברים האלה אני כותב כאן ב"כל סוטה" לאור הדאגה שאני שומע מבני משק החיים ברחבי העולם. אתם בהחלט צודקים בדאגתכם ונראה לי שהחלטה נכונה בנושא "בית יונתן" תוכל להניח את דעתכם ותוכלו לישון בשקט בידיעה שלמרות הכל, יש דאגה לוותיקים כאן.

תודה שטסתם "כל סוטה" !!
נשמח לראותכם בטיסה הבאה

לקישור כלשהו יש להשתמש בכתובת: telcomm@kfar-hanassi.org.il

For any contact use the address: telcomm@kfar-hanassi.org.il

פרורים מהאסלה

לא יכול יותר!!

הפילוסוף והגביא הפוסט-עתידי, יהונתן גפן ניבא את מצבי היום, כאשר הכריז בעיטו השנונה על "הכבש השישה-עשר". נבואותו אמנם התגשמה היום ואנו עומדים המומים בפני נכדתינו השש-עשרה!!

תשמעו, 15 נכדים איננה בעיה, הרי כולנו (דור "הסבא-סבבא" זה "סבתא-סבבתא") מכירים את האושר שבמשפחה המורחבת, ואת העונג של הפרש הדור, השם אותנו במקום שניתן להנות מכל הכיף של "הורים", אך ללא האחריות העצומה הנלווית לכך. הכל טוב ויפה כאשר מדובר ב 15 נכדים ונכדות אבל 16!?! יש לכם מושג מה זאת אומרת 16 לעומת 15!?! מישוהו פעם חשב על כך ברצינות??

"15" מתאים מאד לנו לבני האדם שהרי אנו בנויים עם שתי ידיים ולכל אחת מהן 5 אצבעות, דבר המקל מאד על ספירת הנכדים. תארו לכם את כל הנכדים בבריקה ואני, לא דאגן גדול אבל סופר אותם מדי כמה דקות שמא ישתנה המספר.

אבל "16"?? מה אני אמור לעשות עם המספר הזה?! איך אוודא שכל נכדי עימי בטיול בטבע למשל? איך אספור רביעיות כאשר חמש אצבעות לי בכל יד? איך? איך?

אלוהים! אלוהים! חמסה! חמסה!! חמסה!!

..... וואללא, תשמעו.....הויסקי הזה לא רע בכלל.....

.....אבל..... מדוע... התעקשתי לשתות... כוסית... לכל נכדה/נכד?

בזא אאמן ("שתול" של "כל סוטה")

*** בסיום הקריאה, לא לשכוח להוריד את המיים! - תודה

דודו יקירי ושכני לדשא, אותי, המושג "נשבר" מלווה בעיקר מימי בצה"ל. בימי משבר הייתי יושב מדוכדך ולא יודע את נפשי מרוב "שבר".
ברבות הימים לימד אותי המורה המצויין הזה "הזמן" דבר מדהים. "נשבר" הוא מושג בר חלוף ולהפתעתי יצאתי מכל "שבר" בתובנה מחוזקת שיש מקום להתכופף כשהרוח חזקה מדי, אחרת ניתן "להשבר" על אמת.

אך לעינינו הספציפי.

הלכתי לדבר עם זמי ולשמוע ממנו את הצד שלו. לא אכנס לפרטי השיחה מאחר ולא קבלתי אישור לכך אבל התחלתי להבין דברים שלא ממש הבנתי מהנוסח המשפטי כפי שהובאו בעלון זה. בנוסף, עדיין לא שמעתי בברור את הצד השני.

ממאמרך, דודו אני מבין שאתה כועס, ומבחינתך לא בלי צדק כלשהו. השאלה היא כמובן ככל שאתה מכבד את זמי, האם יש מקום להעלות את החבר היקר הזה ולנופף בו, כאן ב-"כל סוטה"?!?

נכון, אחרים עשו זאת, אבל אני שואל לדעתך שהרי אתה בעל דעה עצמאית ולא מושפע ממה שאחרים אומרים.... או שמא אני טועה?

בסופו של דבר, דודו, הרי הדברים לא יפתרו כאן מעל דפי "כל סוטה" ולמרות שלך נמאס, כדבריך, תבין שיש אחרים שלא נמאס להם ויש להם מה לומר, והם מעוניינים לומר זאת כאן, בין השאר כי אין להם מקום אחר לומר זאת!! (אחת מבעיות חיסול "דברי הכפר")

האם אתה באמת חושב שאני שמח לכל דבר שנכתב כאן??
דני נמלי עושה לי "חיסול ממוקד" מזה כמה מאמרים. האם אני צריך "להשבר" מזה או אולי כדאי שאשאל את עצמי מה זה עושה לי, כאן אצלי בקישקעס?! מה יעזור לי לכעוס עליו? שהרי אם יש לי שליטה על דבר כלשהו זה על הקישקעס שלי ולא על העולם החיצוני.

ותאמין לי - גיליתי דבר מעניין: אני אומר "תודה" לדני על האתגר שהציב בפני

.....

אם למדתי משהו מאז שנכנסתי לגמלאות, זה שכדאי להביט בראי. שם נמצאת האמת! גם אם אני לא כל כך אוהב את מה שאני רואה!!

מאחל לך מראה נקייה וטהורה!!

Contradictory statements:

(yoram benchaim)

Dudu in his article: “Nohal Shachen” is telling everyone to – stop using Zami as a cover for their own personal interests - because he is sick and tired listening to them week in and week out “have respect for the man and stop “using” him” we are told and then Dudu goes on to do the exact same thing he is supposedly trying to stop! The whole article is about Zami and the decisions he and other members of the Kibbutz made in the days when they were young or younger and hopefully had all the needed faculties (such as not being too young or being able to foresee the future... just kidding) to make the perfect decisions that will stand for all times.

Dudo also tells us about his Kabalt Shabat with the vatikim (which I think is a very good thing) but hints to Benny`s article regarding the supposed “LOOK” in Zami`s eyes which he will not “speculate or manipulate” – but that is exactly what you just did!!

Sorry Dudu but that is not how life works (At least for me) – every decision that was ever made by anyone anywhere at any time, was at best maybe good for that time and should never be carved in stone or worst canonized (Such as the Bible and other religious writings – we are all well aware where that kind of approach is leading to) – all decisions, rules, laws, beliefs and attitudes must go through revisions from time to time (Sooner than later) and evolve to “fit” the present times and life of the society they are meant to serve. The issue is not who made the rules or when, but that the rules are the best possible ones for the current times – the way you respect those rules is by learning from them and then making better ones.

Dudo also tells us that he accepted rules and decisions made by the Hanhalat Hakibuttz of the time even though he did not like some of them. “No one forced me to leave here” Dudu tells us (we knew that by the way) and no one forced you to “RESPECT” them either, that was and is your decision to do so.

(continued on next page.....)

(..... continued from previous page)

I would for some odd reason think that you would fight such decisions and try to convince the Hanhala or the members that your ideas are better. You did after all spent some time in jail for refusing to serve in the Occupied Territories – no one forced you to live in Israel and you did not and should have not “respected” the decisions made by the Hanhala of the State of Israel and for that I respected you. So let us leave this “respect” stuff out of the equation and stick to the more important issue of simply making better decisions and revisiting “old” ideas frequently and improving on them.

Zami is the only one who keeps his silence (At least when it comes to Kol Soteh) and I respect that! The Vatikim (Dead or alive) are all to an extent – my family and so I care for them and I hope and trust that the members of what is today`s – Kfar Hanassi will find a way to resolve and correct the “zami” issue for his sake and the members. That is how you respect Zami and the memory of the vatikim.

**** Hi Zami, I hope you are well and not letting any of this get to you. I am wishing you all the best. ****

הדיבר החסר: לא תתנשא / אבי רוזנקרן

לו היו שואלים לדעתי (ואני חייב להודות: יש מיליוני אנשים ברחבי הגלובוס שמודים לאל הטוב שלא שואלים לדעתי...) ובכן לחזור לנושא לו היו שואלים לדעתי, היה מוסיפים לעשרת הדיברות אי שם בין הדיבר התשיעי "לא תענה" לדיבר העשירי "לא תחמוד" דיבר אחד נוסף (אולי תשע א'...) "לא תתנשא" על חברך ורעך לאמור: אני יודע יותר טוב ואל תבלבל לי את המוח... וגו' ופרשנים היו מוסיפים: אמור את דעתך ואל תטיף לאחרים מה לומר או מה לחשוב... נכון שהפיתוי להיות הצודק והיודע (תמיד) הוא גדול ועצום ולכן בדיוק צריך להיות דיבר דאורייתא בנושא!

מספרים על אחד מוותיקי פרנסי הכפר שלעת בלותו סבל מקשיי נשימה שמררו את שארית חייו לבוא (עד 120). ביקש הלז להישתמש במיכל חמצן שממר מבעוד מועד לימי בהם יהיה האוויר לנשימה דליל בריאותיו. לאכזבתו כי רבה הוסבר לו שהחמצן המדובר אינו אישי אלא אמור לשמש את כלל תושבי הכפר ביום מין הימים, ושיסתדר...

נזעקו מס' חברי הכפר למצוקתו והציעו (בפומבי) לחזור ולשקול האם ניתן להתנהג ולפעול בעניין אחרת...קם מולם אחד מידעני המקום וטען בלהט: חברים! אל תבלבלו לי את המוח. לא נולדנו היום וידוע לכולנו שהבחור למרות סגולותיו הרבות וחוכמתו המפליגה היה מעשן כבד! ייתרה מזאת הוא היה בין אלו שהציעו ותמכו בחלוקת סיגריות חינם לחברים! (ויש לציין: לא סיגריות מהסוג המשובח...) נכון שבזמנו לא הופיע על אריזת חפיסת הסיגריות האזהרה המפורשת של משרד הבריאות: העישון מזיק לבריאות וכו'...) אך היה עליו לדעת ולחזות פני עתיד. נכון שכולנו רצינו להיות ג'יימס דין עם בלורית מתנפנת ברוח וסיגריה המשתרבבת בנושלתטיות מזוית הפה, אך תמיד עמדה לו הזכות והיכולת לומר: לא תודה! אני לא מעשן. זה לא בריא... כעת זבש"ו !!! (זו הבעייה שלו) ואני שב ושואל האם לכך התכוונו חכמים בתקנתם ודי לחכימא ברמיזא...

אופס... אם הובנתי שלא כהלכה... זה סימן... שהדיבר נחוץ...

כפר הנשיא - ברכות / שושי נתן

בזמנים האלו הרבה פעמים כפר הנשיא עוברת לי בראש ואני חושבת שאת חוסר המודעות המוחלט (אצלי לפחות) לעניינים והבדלים של עדה ו"גזע" ו"דת" אפשר ליחס בראש וראשונה לעובדה שגדלתי במקום הסופר-אנגלי כפר-הנשיא. וממש לא גדלתי רק בין ילדים שהם בניהם ובנותיהם של אותה תפוצה אנגלית. אתם הרי יודעים - מי שגדל והתחנך אז בכפרנו.

המילים אשכנזי וספרדי פשוט לא היו בלקסיקון שלי. אולי לא הייתי בהכרה, אולי הייתי נאיבית/טיפשה אבל עובדה שאף-פעם זה לא העסיק אותי ולא היה בתודעה שלי. המורה שלי ב"מבוא הגליל" עזרא כדורי ז"ל (ז"ל כנראה) טען שהאוזן שלנו פשוט לא רגילה למוסיקה הערבית והמזרחית ולכן לימד אותנו שירים בערבית והשמיע לנו מוסיקה מזרחית "שתרגלו". הוא עצמו היה גם זמר (הוא זה ששר סולו במקהלת מעוז-חיים בשיר "ככלות ייני") ובבית הספר כן למדתי בשיעורי הספרות משירי שלמה אבן-גבירול, יהודה הלוי ומשה אבן-עזרא.

ואם אחד חזרו שתיים מבנותי מבית הספר ושאלו אותי: "אמא, איזה עדה אנחנו?" "מי שאל אתכן?" החזרתי שאלה. "ילדים בבית הספר" הן ענו. זה היה לפני הרבה שנים והשתיים הן בעצמן אמהות לילדים. צילמתי כמה צילומים בגני-הילדים בהם מתחנכים שני נכדי הקטנים. כשהראיתי את הצילומים לחברים הם אמרו: "זה נראה ממש כמו לוח שח-מט". אני: "?????" הם: "שחור-לבן, שחור-לבן, שחור-לבן..."

בפארק השעשועים הקרוב למגורי-בתי ולשם אני לפעמים לוקחת את הנכדים לשחק אני ממש החילונית היחידה אבל אינני מרגישה שום אי-קבלה, זרות או תהייה: "מה לזאת בינינו?". ההפך.

גאם במקום העבודה בו למדתי ועבדתי מ 1966 ועד ל 2010 הרגשתי שהיה שוויון מוחלט ושנשים נמדדו והוערכו אך ורק לפי מי שהם כבני-אדם. שוב, אולי זו היתה הרגשה סובייקטיבית שלי אבל משיחות רבות שקיימנו לאורך השנים אני יודעת בוודאות שכך הרגישו גם פרטים אחרים.

אני מודעת היטב לכך שיש המון אטימות, יהירות, התנשאות, הדרה ואפלייה שאולי דווקא היום כאילו גוברים. יוצאים הרבה שדים מהרבה בקבוקים, כלומר: כנראה זה היה קיים כל הזמן וזה שאני חייתי בגן-עדן של שוטים זו הבעיה שלי. דברים שאולי היו בדעיכה פתאום בוערים מחדש, כאילו מישהו מאד רוצה וזה באינטרסט שלו שזה יהיה ויקרה.

במחשבה לאחור, אף פעם לא הרגשתי שכילדה או נערה בכפר-הנשיא זה היה איזשהו issue. את כל חוסר-המודעות שלי לעובדות כמו עדתיות, דתיות וגזענות ואפילו הא-פוליטיות אני זוקפת לטובת החינוך שקיבלתי בכפר-הנשיא. אז ברכות מעט מאוחרות לחג המשק. שיתגברו בארץ ואצל כולנו האמפתיה, האנושיות והחכמה.

שושי

לכבוד "יום ההולדת הבינלאומי" / דוד אלמן

זוכרים את השיר מהגן?

"צעד לאחור וצעד קדימה, נסתובב סביב לאמא"
החזיקו זיכרון זה בראשכם תוך קריאת הכתבה.

ימי הולדת באים והולכים מדי שנה כמו שעון שוויצרי. האם עצרנו פעם לרגע ונתנו דעתנו על כך? מסתבר שרובנו מקבלים זאת כעובדה מוגמרת, כמעט בוודאות מדעית.

כן, בספירה הרגילה אני כיום בן 72.
כלומר עברו עלי 72 שנים של חיים לטוב ולרע.

והינה אני נזכר במשהו שקראתי לגבי ימי הולדת בארץ המיסתורית הזאת, סין. בסין היה מקובל שביום ההולדת מכבדים את ההורים שהביאונו אל העולם הזה.

בסין ההיא, היה מקובל שבעל השמחה, כלומר בעל יום ההולדת, היה מביא שילוח להוריו כאומר תודה על כך שבזכותם הוא בכלל קיים. הדבר לא הרפה ממני ומזה זמן עובר הדבר במוחי הלך ושוב עד שהבשיל לתובנה מסויימת....

חי אני עלי אדמות בזכות הורי ועם כל הכבוד לאבי הרי שאימי נשאה ברובו של הנטל כאשר נשאה אותי בריחמה במשך כתשעה חודשים עד שהועלתי בטובי לצאת לאוויר העולם ולשחרר אותה מהמשא הכבד.

עלה בדעתי שהכבוד הגדול מגיע לכל אותן נשים אשר ילדו אי פעם.
כלומר לכל אמהות העולם.

מכאן עלתה בי השאלה, "אם כך מדוע סופרים אנו את ימי הולדתנו בשנים? מדוע אין אנו סופרים אותם ביחידות של 'תשעה ירחי לידה'? כלומר יומולדת פעם בתשעה חודשים?"

העובדה שחיינו סובבים סביב אותו לוח שנה גרגוריאני עתיק יומין, מובנת למדי כי הרי היא תלויה בעונות השנה ועל פי עונות אלו היו תלויים חיי אבותינו עד לפרוץ המהפכה התעשייתית שגזלה את הבכורה מאותן ארבעה עונות.

(המשך בעמוד הבא.....)

(.....המשך מעמוד קודם)

יחד עם זאת ואם כל הקושי החישובי/מתמטי שבכך, נראה לי כי מן הראוי יהיה לעדכן את שיטת ספירת ימי ההולדת למען כבודן של כל האמהות בעולמינו. הרי אין כאן ולו אחד שלא הייתה לו אמא לפחות בתחילת חייו!!

לצורך כך ערכתי טבלה הממירה את ימי ההולדת המקובלים לימי הולדת המבוססים על "תשעה ירחי לידה". הגדרתי את הגיל המקובל כ"שנתי" ואת הגיל המחושב החדש ביחידות של "תשעה ירחי לידה" (תי"ל).

בטבלה זו אני רואה:

שאת בר-המצווה שלי ערכתי בהיותי בן 17.

את 12 שנות לימודי סיימתי בגיל 25.

מהסדיר השתחררתי בגיל 31 הוא גם הגיל בוא נישאתי לראשונה.

בנותי הבכורות, תאומות זהות, נולדו כשאני בן 33.

את נכדי בכורי "ילדתי" ואני בן 65.

את נישואי השניים ערכנו פסגת הר באלסקה ואני בן 70 ביחידות תי"ל.

לגמלאות נכנסתי בגיל 93 (אגב, נכנסתי לגמלאות ולא יצאתי!!).

כיום אני בן 95 ושלושה חודשים.

את יומולדתי האחרון חגגתי כבר ב- 25 לאפריל שנה זו.

לכן, על כך ועל שום כך נרים כוסית במיוחד לכל האמהות בעבר בהווה ובעתיד.

כוסית נרים גם "לחיי האמהות שבדרך" !!!

לחיים! בתאבון!!! וגם קצת לבריאות לא יזיק...

שלכם בהנאה צרופה, דוד - החוגג בימים אלה עוד אמא במשפחה

או כפי שכותב יונתן גפן: "הנכדה השש-עשרה"

"וראה בנים (ובנות) לבניך (ובנותיך)....."

תמונה שווה 1000 מילים

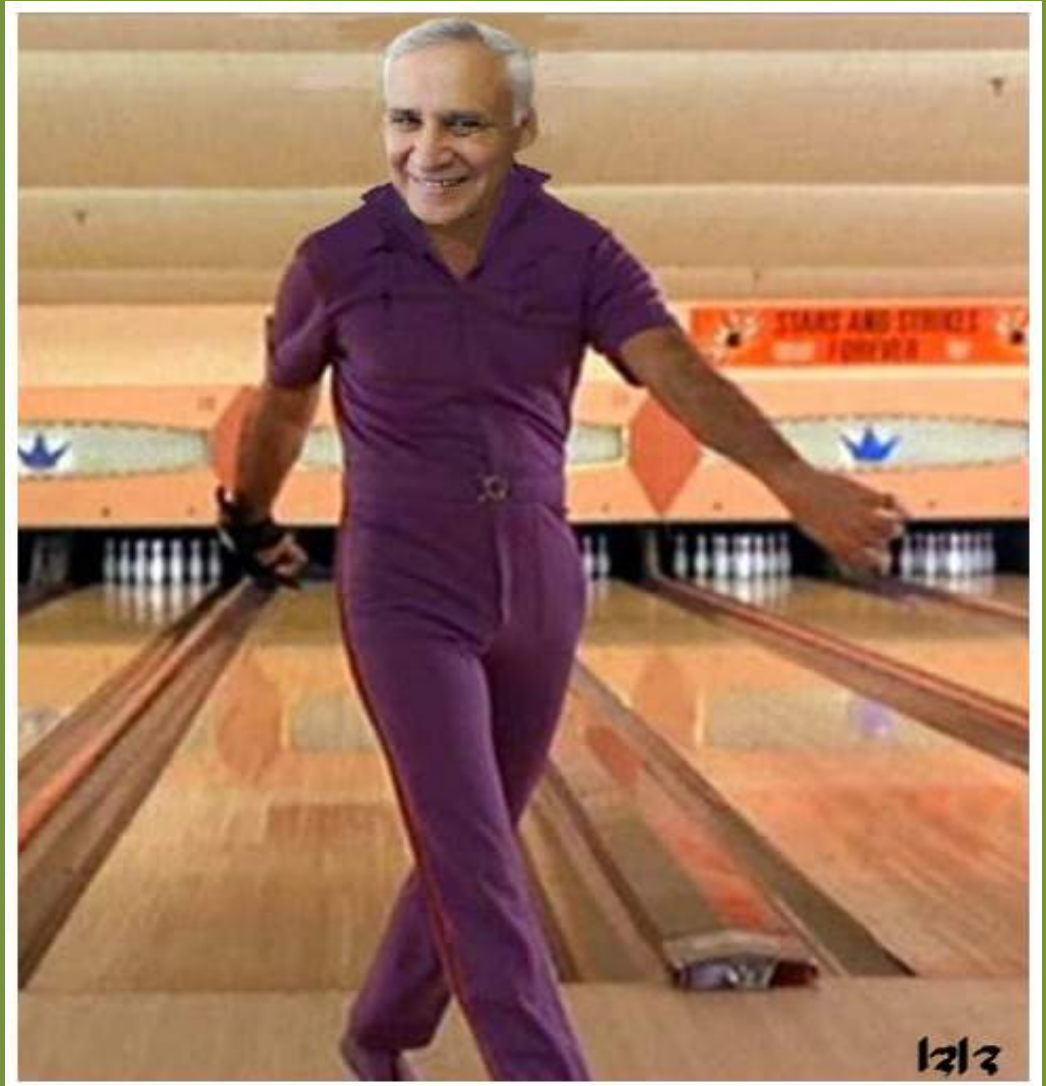
A picture = 1000 words

הערכים נוהרים באוטובוסים. אני חוזר וקורא לכל התומכים בי: ברוך מרזל. איתמר בן נביר: צבא הצל. תומכי אלאור אזריה. זאת הפיכה. שלטון הליפוד בפכנה. צאו לרחובות ותראו לעולם מה זאת דמוקרטיה...

תמונה שווה 1000 מילים

A picture = 1000 words

עמי בן צבי / אילת.

לחברים ולבנים שלום.

בחרתי השבוע לצטט ממאמר של חגי מרום מי שהיה מזכיר התק"ם וחבר כנסת מטעם הקיבוצים במשך שנים רבות... הדברים מדברים בעד עצמם.. לא יכולתי לנסח טוב יותר..

טענה נגד הקיבוצים: שכחו את החבר ואת חירותו מערכות הניהול שומרות על האינטרסים של הקיבוץ - הוותיקים נותרים חסרי הגנה ומוותרים על יכולתם להיאבק, ואחרי פטירתם אין לקיבוץ רצון לקיים את הבטחת השיוך ליורשים - חגי מירום מציע איך לשמור על זכויות החברים...

הקיבוץ לפני החבר

"במהלך השנים נבנו חומות משפטיות גבוהות סביב חברי הקיבוץ והם נותרו כלואים בתוכן, בלי להיות מודעים לכך שהם כלאו שם את עצמם", פותח מירום. "לרוב חברי הקיבוץ אין כלים משפטיים ויכולות להבין את הביטויים המשפטיים הכלולים בעשרות התקנונים שניסחו עבורם.

"תופעה זו ניכרת כבר בתקנות האגודה, המגנות באופן קיצוני על אגודת הקיבוץ, מעניקות לקיבוץ כוח וסמכויות לנהל את חיי החבר כך שיישאר חסר יכולת לממש חופש אישי וחירויות שונות, ואף גוזרות עליו חובות והתחייבויות מסוגים שונים, כשחבר הענישה בגין 'הפרת החלטות', עד כדי הרחקה מהקיבוץ - תלויה מעל צווארו."

ומה רע בניסיון להסדיר את החיים בקיבוץ - כמו בחוץ - בחוקים?

חגי מירום: "כי אנחנו מקבלים חומות בצורות של החלטות שיש בהן מוטיב אחד קבוע ובלתי-משתנה: הגנה על 'הקיבוץ'. כאילו נשכח הדבר שיש להגן יותר מכול על החבר ועל חירותו. כאילו אין חשיבות וקדימות לזכויותיו שלו, לחופש שלו."

אבל "החלטות הקיבוץ" התקבלו באופן דמוקרטי על ידי החברים.

"לא ממש באופן דמוקרטי. ישנם קיבוצים שבהם מתקבלות החלטות האסיפה - באסיפה עצמה, גם אם השתתפו בה רק קומץ חברים. ישנם קיבוצים שמעבירים את ההחלטות לקלפי. ומי מנסח את ההחלטות לקלפי? ניחשתם נכון!" מדגיש מירום. "היועצים המשפטיים של הקיבוץ, לא של החברים חלילה. בחלק מתקנוני הקיבוצים יש לוועד המנהל סמכויות לקבל החלטות וכוח רב לנהל את הקיבוץ. בחלקם הוועד - או מזכירות הקיבוץ, בלשון עבר - חזק אפילו יותר מהאסיפה."

החלטות הקיבוץ נצמדות להוראות החוק ולתקנות האגודות השיתופיות.

"ההיצמדות הזאת היא הגיונית ונדרשת, אלא שבמהלך השנים הודקו ועודכנו תקנות האגודות השיתופיות על ידי היועצים המשפטיים של התנועה הקיבוצית ושל הקיבוצים לדורותיהם, ובכך נבנו חומות גבוהות, עם מגדלי שמירה, מסביב לאגודת הקיבוץ. ומי מייצג תמיד בבתי המשפט את הקיבוצים מול חבריהם המעזים לעתור? אותם יועצים שניסחו את התקנונים ושכללו בהם הגנות על הקיבוץ ולא על החברים החיים בו."

אבל ישנם בתי משפט בישראל...

"השופטים נוטים בדרך כלל להגן על הקיבוץ, על ההחלטות, על התקנונים, שמא יבולע לקיבוץ והוא ייפרם ויתאדה מפני החברים הסוררים הפונים אליהם. לא אחת יפנו אותם לעובדה שהם עצמם השתתפו בהחלטות או חתמו על המסמכים כפי שנדרשו, וכעת מה להם כי ילינו על כך."

יש לך דוגמה לזה?

"למשל, ענייני הפנסיה של החברים. לפני שנות דור, ואף יותר, הוחתמו החברים על מסמכים של קרן פננה קבוצתית, שלחבר אין בה מעמד אישי של ממש. אם יפנה חבר בקיבוץ מופרט אל קיבוצו ויבקש לשחרר עבורו את הסכומים שנצברו לו בקרן, אין סיכוי שבקשתו תיענה. ואם יפנה לערכאות - יציגו לו את חתימתו על מסמכים מתקופת הפרה-היסטוריה של הקיבוץ ויטענו כי הוא חתם על המתכונת הזאת באופן אישי"

(המשך בעמוד הבא.....)

והחברים חתמו בלי שיקול דעת?

הוותיקים חשופים

דברו על הוותיקים, הופך הטון של מירום לסוער ורם, והביטויים נחרצים וקשים. "לפתע, לאחר המעבר להפרטה, מוצאים עצמם חברים, במיוחד הוותיקים, חשופים וחסרי-הגנה. הפנסיה המשולמת להם אינה הוגנת, בעלותם על הנכסים כמעט אינה באה לידי ביטוי, והמרחב של ניגודי האינטרסים בין צעירים לוותיקים, בין מפרנסים לתלויים בהם, בין אנשי ההרחבות לבין חברי הקיבוץ - הולך וגדל, ובא לידי ביטוי במאבקים בלתי-פוסקים.

"דמוגרפית, קרוב למחצית מחברי הקיבוצים הוותיקים הם פנסיונרים שתש כוחם להגיע לאסיפות הקיבוץ ולהצבעות, והם מוותרים על כוח ההצבעה ועל יכולת המאבק שלהם ונותרים בשולי ההחלטות והאינטרסים. חלקם, גם אם לא יודו בכך, מפחדים שמא יבולע להם."

ובקיבוצים מתעלמים מזכויותיהם?

"אם אין בקיבוץ הנהגה טבעית ומוסרית, הופכים כיווני ההחלטות וזניחת החירויות למציאות-חיים. רוב המחליטים, המכוונים והמובילים הם מנהלים מבחוץ, חמושים בעורכי הדין של הקיבוץ, אשר יבואו לאסיפות וינמקו ברהיטות ובלהט, ולעיתים בבוטות, את ההיגיון שבניסוחיהם"

"בהיעדר סערות מיוחדות, נוהגים חברי הקיבוצים לסמוך בעיניים עצומות על המלצות הממסד. ברוב המקרים אין הם מעינים בקפדנות במסמכי ההחלטות המוגשים להם, ואין הם מצויים בפרטי הפרטים שבהצעות המובאות לאישורם, ובמיוחד לפרטים חבויים-למחצה שעלולים ביום מן הימים לעמוד קוממיות כנגדם. אי אפשר להתכחש לכך שחברי קיבוץ, ובמיוחד הוותיקים שבהם, לא הורגלו בבדיקת הפרטים.

"הם נוהגים לסמוך על נציגיהם בהנהלה, ובניגוד לאנשים פרטיים בכל רחבי תבל, חיים בתחושת הגנה ו'כיסוי מטרייה' של הקיבוץ. זה אינו המצב האמיתי כיום. היום כבר אין הגנה מובטחת. מנגנון הערבות ההדדית סמלי ורעוע, ואפילו בריאותו של החבר במקרי קיצון אינה מובטחת. אבל הכול מתנהגים כאילו זה עדיין קיים."

האם מונעים עורכי הדין המייצגים את הקיבוצים רק מאינטרסים?

"הגיעה השעה לומר את האמת. כחמישה משרדי עורכי דין, שהיקף לקוחותיהם הקיבוציים גדול יחסית - מנצחים על המלאכה. תקנוני הקיבוצים היוצאים מתחת ידם כמעט זהים בתוכנם. הם המעצבים את מסכת החובות והזכויות של החבר, הם המגנים על אחיזת האגודה של הקיבוץ ברכוש, בבתי החברים, במנגנוני הקבלה לחברות, בדרכי השיור ו'האין שיוך' של דירות החברים והרכוש היצרני. בתקנונים המפורטים מותרות ההחלטות את החבר כלוא, מחויב, מרותק ונתון לחסדי בוררים. למשרדים אלה כוח לפסוק את פסקם בכל שאלה או ערעור על הצעותיהם. זה המצב."

החבר לא מוגן

גם השיור, "הנושא החם" בקיבוצים בשנים האחרונות, מרכז אליו אנרגיות רבות של ביקורת מצד חגי מירום. "אי-האהדה כלפי היורשים של חברי הקיבוץ היא מוטיב מכוון בחלק מהקיבוצים. המורשים, שחיו ביישוב בעת שהתקבלו ההחלטות, היו משוכנעים שחלק ניכר ממוטיב הפרטה מכיל בתוכו את היכולת להוריש, להשאיר משהו לילדיהם; אולם המציאות בחלק מהקיבוצים היא שמיום היעלמם של המורשים - לקיבוץ, או להנהלתו, או לחברים הנותרים, אין רצון עז לקיים את ההבטחה שהובטחה להם.

"הדבר מביא לרצון להקטין ככל האפשר את חלקם בירושה. ואז משאירים למשפטנים להציע את המעקף האולטימטיבי לזכויות ההורשה. יש כבר כמה דוגמאות לכך."

(המשך בעמוד הבא.....)

לדברי מירום, נרשמו בענייני שיוך הדירות שיאים מרשימים ביותר. "בשחר המעבר לקיבוץ המתחדש עמדה ההנחה שיש לחזק את זכויותיו הסוציאליות הזעומות של החבר באמצעות העמדת שטח המגורים, והבית העומד עליו, לחבר. ביסוד העניין עמדה האפשרות לסחור בדירה, למכור אותה ולהעמיד סכום משמעותי לביטחון החבר, לבריאותו ולסיפוק צרכיו, כמו גם היכולת להוריש לילדיו נכס בעל ערך מוחשי.

"מאז ועד היום גידרו המשפטנים את אופציית המכר, התנו עליה באמצעות מנגנון הכרחי של קבלה לחברות בקיבוץ של רוכש הדירה החדש, ואף גובשה 'חלופת האגודה' כרוכשת הקרקע מרשות מקרקעי ישראל. ואיפה השיוך? ברוב הקיבוצים אין שיוך. כך הולכת לעולמה ההבטחה הקניינית לחברי הקיבוץ, אולי לבלי שוב. כך חולפות להן השנים מבלי שחבר הקיבוץ, היורש או היורשים האחרים, יכולים אפילו ליהנות משכר הדירה של ירושתם."

לשם הגנה משפטית על זכויותיו של החבר, צריך שתהיה לו יכולת כספית.

"זאת בעיה רחבה, מתמשכת ועצובה. היעדר יכולת כספית הופכת את החבר לבלתי-מוגן. באשר יפנה יקבל מולו את היועצים המשפטיים 'של הקיבוץ', או את הבוררים שייכפו עליו בהתאם לתקנונים. אם יתמרד ויפנה לבית המשפט, יעלה לו ההליך המשפטי ממון רב שאין לו יכולת לעמוד בו. בבית המשפט הוא יפגוש את עורכי הדין שהכינו את ההחלטות לאסיפה, המייעצים דרך קבע לקיבוץ.

"אילו בחנו סטטיסטית את מספר העתירות שבהן נענה בית המשפט למצוקות החבר, היינו למדים שמספר התביעות בהן זכו החברים הפונים לסעד קטן בהרבה ביחס לאלה שנדחו - כי מסכת ההחלטות אינה פותחת להם ולו פתח צר; כי המסמכים שחתמו עליהם בחוסר הבנה לא ישרתו את טענותיהם; כי התקנונים המבטיחים את הקיבוץ ואת יציבותו יעמדו לו לרועץ בטענותיו."

את המציאות הזו מתאר מי שעמד בראש הפירמידה.. ואתם תשקלו את דבריו.. הרי הדברים נוגעים לכל אחד מכם.. חברים ובנים יורשים.. האם תמשיכו לשתוק ולקבל המציאות שעו"ד מרום מתאר?

הקיבוץ מכר את מפעל הבונים...מה קיבלו החברים שעבדו בפרך להקים את המפעל? כלום!!!

הקיבוץ מכר נכסים מגרשים ובתים שהקימו החברים.. מה קיבלו החברים? .. כלום.

עכשיו מוסרים את התשתיות ללא תמורה.. מפני שאין כסף כדברי היו"ר... ומה יקבלו החברים? הם ישלמו בעתיד מיסים גבוהים לממן את בעל התשתיות החדש.

ממש כמו בברה"מ שקרסה.. לאזרחים שווי הזכויות לא היה כסף להגן על הזכויות שכביכול היו להם.. וכתוצאה מצאו עצמם חסרי כל.. אוליגרכים קנו בכלום כסף את התשתיות, המפעלים והנכסים של האזרחים שווי הזכויות ונהפכו עשירים כקורח..

ומי זוכר היום ברוסיה את האזרחים שווי הזכויות?

שבוע טוב
עמי

בלד(ה)י לאינטרנט

עצוב לו למחשב, לבדו ובודד, לא מביט בו או נוגע, לא מזיז עכבר או מקליד, אין חדש רק דף לבן ללא קישור, בלי ציוץ אין גם מייל, כן ככה זה שאין קישור לרשת, ואתה מחשב לבד בין רבים עומד כמו קופסה ריקה שכל התמונות ותוכן איי שם ברקע מרחפים בענן. בלי אפשרות לגעת אול לגלוש.

סימן קריאה צהוב בצד רק מזכיר חוסר שיוך, וכמה הכול מיותר, בלי להיות חלק מעולם אחד, מחובר, וישיר. רגע איך בכלל אשלח פה את השיר אם אין לי קשר ל'Upload התחביר.

שיר אישי (כבר לא)

קמתי בבוקר שכולו צבטני, ניערתי את החורף שהיה בתוכי, בפסיקות איטיות נגשתי אליך ולחשתי מילות אהבה שהיו עצורות בתוכי, היום נראה אחרת שאת לידך פתחתי חלון בתוך ליבי, אין פחד שביחד נהיה אחד רק את ואני.

תפארת הקיבוץ

לאחר זמן לא ארוך של חיפוש ותהיה כפר הנשיא סוף סוף מצא מנהל משק.. סטלן. האמת רואה בזה כעתיד ורוד ומגוון לקהילה, כאשר הודיע על נסיעה לצפון הודו סוף החודש. ועוד בלי חיבור לעולם [החכמופון(c)]. מה זה אומר על הממונים שהסמיכו את הנבחר.. ☺

איור 1 זהות בדויה עם צילום

והאם יש עדיין זמן לבקש מאלי מרמייט..

פיפי קאקי

כנראה ולא יהיה אחרת ובית סעודי יגדל ויהוה מקום לשאוף אליו בזמננו החופשי בעתיד המעורטל ומקום נוח ליושביו. נותר לנו לקוות שאת החלונות והדלתות יעשו אטומים על מנת שלא כל העוברי אורח באמצע הקיבוץ ישמעו זעקות של "Unplug me".

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

אללה אכבר בדרכים...

העולם עגול ופתוח
עננים בסך הולכים
עמהם בצעד בטוח
טוב ללכת בדרכים

נתן יונתן

בלי לפגוע חלילה במילות שירו התמים של נתן יונתן
בגירסת 2016 לצערנו, נדרש לבצע שינוי לא קטן...
את האופטימיות ואת התמימות
מחליפים כאוס, מוות ואלימות...

העולם עדיין עגול.. אבל פחות פתוח
אנשים בסך חולפים
בצעד מהוסס ובכלל לא בטוח
מסוכן לנוע - "אללה אכבר" בדרכים...

קה נשק או כלי משחית
קה גרזן או משאית...
בהתקרבת לקהל תמים - אל תאיט!
לחץ בעוצמה על דוושת הספיד...

אש שטנית נישאת ברוח
לוכחת עולם אדיש, זחוח
עגלת תינוק, ערוגת פרחים
נופלים מרמס כש"אללה אכבר" בדרכים...

כי עולמנו היום דפוק וסרוח
שולטת בו צביעות "הפולטיקלי קורקט"...
מנהיגים לרגע, בלי שאר רוח
לא מבחינים בין שקר לאמת...

עד מתי בעולמנו רשעים יעלוזו???
ונופקר לחיות ולמות ב"חסדם" של רוצחים נאלחים
עד מתי חלומות ורודים - בטרור של מוות יגוזו???
ונניח לחסידיו של "אללה אכבר" לדהור חופשי בדרכים...

שלושה שירים לבוא שבת / דוד פלמה
(הייקו מקומי)

*

בְּשַׁבָּת, גִּנוּן שְׁחַף
מִמְרִיא, שְׁנֵי בִּלְוֵי גֵז
כְּתָם צָהָב וּתְרִיס מְגִיף
עַל קוֹלוֹת יְלָדִים שְׁאִינָם.

*

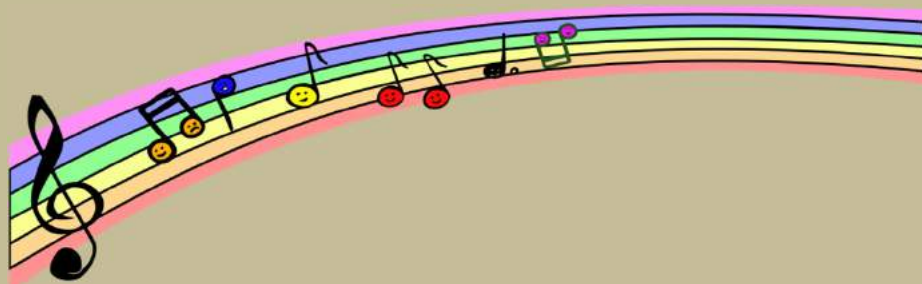
שְׁלַחַן וּשְׁלֶשֶׁה כְּסָאוֹת
רִיקִים, מְפִיגִים אֶל בְּקָר
צוֹנֵן אֶת חֵם גּוֹפֵם
שֶׁל יוֹשְׁבֵי לִילָה.

*

קְרוֹסְלָה, מְגִלְשָׁה וּמְטוֹס
שְׁלֵא יִמְרִיא, עוֹד
מְלָאִים עֲכָשׁוּ בְּשֶׁקֶט
מְצַהְלוֹת יְלָדִים
שֶׁשְׁעָתָם כְּבָר בָּאָה.

דודו פלמה

אויבים? / דוד אלמן

אי שם בעברי גויסתי, בפעם המי-יודע-כמה, למילואים ומאד הגיוני שפרק זה יוכנס לפינת ה"נוסטלגיה" אבל לעזאזל עם זה!

אנחנו מוצבים אי שם בגזרה המזרחית בלבנון, מול מוצב סורי שנמצאה כ-300-400 מטר מאתנו - "מרחק יריקה" מבחינת הנשק של היום.

מדי ערב לקראת חשכה אנחנו נכנסים לקרב יריות עם ה"אויב" הסורי ממול. "הקליקים" נשמעים בברור כשהקליעים עפים מעל לראשינו ואנו איננו טומנים ידינו בצלחת אלא משיבים אש. "משיבים"? לך תדע - הרי אין כאן גננת שאפשר להתלונן ולטעון ש- "אבל הם התחילו קודם!". כך מדי ערב.

המוזר מכל הוא שאנו מקבלים פקודה ברורה לירות מעל למוצב הסורי ולא לפגוע בו בשום פנים!! עוד יותר מוזר הוא שגם הם לא פוגעים ולו בכדור אחד, בשום דבר במוצב!! אנחנו לא מתלוננים. לירות בנשק זה די כייף במיוחד שלא יורים על מישהו.

על הבקר יוצאים לסיור מערכת. הגשש לאורך הגדר ואנחנו לידו ומאחוריו. בדרך עוברים ממש מתחת למוצב הסורי "ההוא" מאמש והם ממש מעל לסיור, יכולים להשתין עלינו מגבוה.

הולכים דרוכים מאד ולפתע צעקות. צעקות רמות מהמוצב שמעלינו. צעקות בערבית. אני פונה לחייל שלידי שמבין ערבית ולשאלתי הוא אומר "הם רוצים סיגריות".

סיוטאציה אבסורדית לאללא!! אבל זה מה-יש, כמו שאומרים בצה"לית.

למחרת אנו שוב בסיור והפעם לשמע הצעקות, אנחנו לוקחים את הגרביים שהבאנו אתנו, מכניסים בהם כמה חפיסות של סיגריות, קופסת גפרורים, שיהיה, ואבן כזאת למשקולת. מניפים את הגרב סביב הראש כמו תרנגולת ביום כיפור ועוזבים.... הגרב עם כל הכלול בה נוחתת במוצב הסורי ותאמינו לי, לא צריך להבין ערבית כדי להבין כמה הם שמחים עם השלל.

נו, אז תאמרו לי, אם אויבים כאלה, איך זה שיש עדיין מלחמות !!??
המממ..... אולי בגלל ריח ה"ציז"?! שיט!!! אז באמת אנחנו אשמים!!!!!!!!!!!!!!

A note to Mr. D. / Yoram Benchaim

Mr. D. As far as I am concerned, David is doing a fantastic job with Kol Soteh and if he is to be fired will be my decisions – not yours!

Do not forget that I am related to Mr. B.G. and he is a very important member of the Kibbutz.

Also – I take Rosh Pinah to Las Vegas any time, any day. Las Vegas is to me a city that should have never been built..... of course it had to be a Jewish man idea to built an unnecessary city in the middle of a desert just so the Mafia will have a place to “clean” their dirty money.

The only interesting man made visual construction in the area is the Hoover Dam some 30 miles away from Las Vegas. A project that made sure in the 1930`s that not a drop of water from the Colorado river will ever reach the Gulf of California delta and estuary including Mexican farmers. Things have somewhat improved since then.

ירמיהו הנביא העביר מסר לעם ישראל כאשר הם שברו את הברית שנכרתה איתם עוד מימי יציאת מצריים. הוא אמר דברים שממש לא נעמו לאוזניהם של תושבי הכפר ענתות - ביתו של ירמיהו. הם ברב כעסם עליו, החליטו להרוג אותו, לפחות על פי הכתוב במקורות.
כלומר "אנחנו לא מסכימים לדעתך. דינך מוות!"
יוגב בר-גד טוען שאת המקרה הזה צריך לתייג "חווה, לך שתוק!!!"
כלומר, אם אתה לא בקונצנזוס כדאי מאד שתשתוק.

ג' וקוקס נרצחה על ידי מישהו שלא הסכים לדעתה. אם נחטט רק מעט בהיסטוריה, נמצא מקרים רבים כאלה: ראה רצח רבין, אמיל גרינצוויג, שירה בנקי והרצוג.
מה?! הוא לא נרצח? הוא סתם מת מהלך... ומצייץ? או קיי

בני דודינו (הקיצוניים שבניהם), אינם טומנים ידם בצלחת ומורידים עלינו עוד "אינתיפדה" או כל מה שתרצו לקרוא לזה. אין סיבה בעולם כמובן שאנחנו נשב בשקט ו/או נפנה את הלחי השניה. השאלה היא כמובן מה עושים כנגד הטרור הזה?
כבר במקרה של ירמיהו ידידנו, יש איום מפורש על תושבי ענתות בעונש חמור במיוחד. הגברים ימותו בחרב, הנשים והילדים ברעב ובצמא. כלומר כבר אז בימי הנביאים העונשים הקולקטיביים היו דבר שבשגרה או לפחות מקובלים כדרך להענשה.
כפי שאומר זאת שחר אילן: "ידי הנביאים היתה קלה על ההדק"

נכון, ירמיהו ניצל מהנסיון לרצוח אותו עקב התערבות אלוהים בסיפור.
אבל איזה באסא! תושבי עירך קמים עליך להורגך כי מחשובתיך אחרות מהקונצנזוס!
תארו לכם את ירמיהו, בבית שלו, מצפה שאצלו בבית תהיה לו לפחות איזו תמיכה כלשהי אפילו ללא הסכמה, אבל לא! תושבי ענתות הפנו לו עורף. מה איכפת להם?! אחד פחות בקהילה! מה זה כבר משנה? העיקר שכולם יהיו תמימי דעים בדעותיהם.
מצד שני הם (תושבי ענתות) היו מיועדים לחיסול, הרג בחרב ברעב ובצמא.
איזה מזל שאנחנו לא חיים בתקופה ההיא.....

מה? לא! מה פתאום? היום אנחנו אחרים לגמרי והרבה יותר "מוסריים".....
....אני חושב..... אם אני לא מתבלבל כמובן..... או אולי?.... לא! ... לא יכול להיות!!
אין שום דמיון לימינו אנו !!!

ובכלל, אסור להשוות!!

Authority: / Yoram Ben Chaim

A concept and position that I never got on well with. Both the concept and the position are meant to be challenged (like rules and laws) and never accepted at face value (Apparent worth or value as opposed to REAL worth). Too many people take the words, ideas and instructions of people in authority as the only right way to abide by.

He /she are the Prime minister, The Doctor, The Police or army officer, The Rabbi, The teacher, your parents – etc.... they should know best – NO? Well no is the correct answer.

I am not preaching for Anarchy (I like order) it is just the ever repeating patterns that too many people in power at some point earlier or later do become convinced that they do know better than everyone else and so their word carries more wisdom and knowledge and their position allows them to enforce their ideas on the rest of us.

That is when it is time for a “revolution” be it in school, the army, politics, at work or on the street – not necessarily a violent one (I despise violence) but the simple demand by any human from another human, that whatever is needed done or followed makes common sense and is never arbitrary. I served for 5 years in the Navy and ever since disliked with deep passion this “Uniform culture” we are so obsessed with – I out rank you, so you do what I say whether right or wrong. This “culture” surrounds us all our life and is the main reason we MUST challenge authority always.

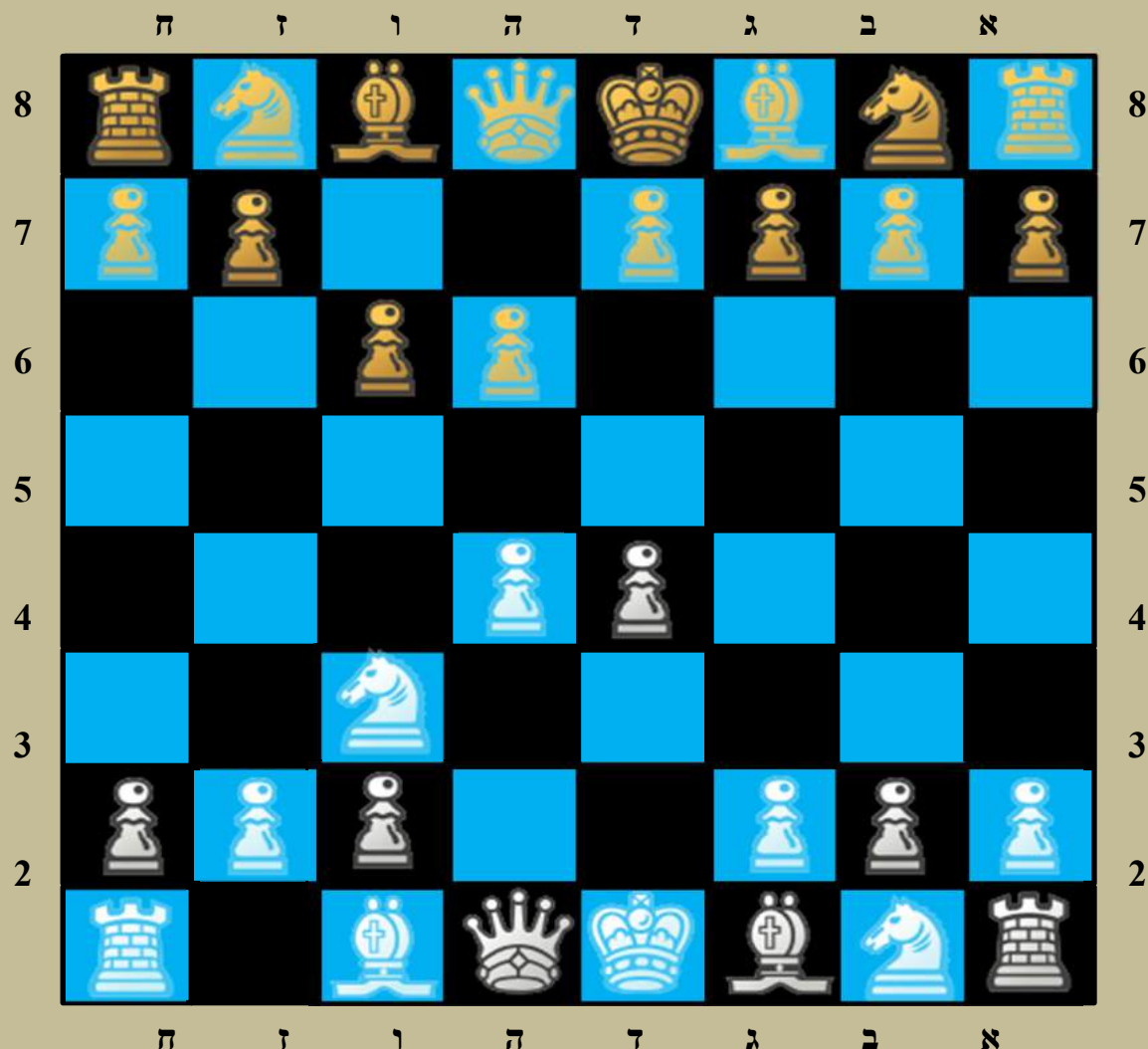
My good friend in High school and later the Navy, always said to me” “Yoram why don`t you learn from the willow tree as it bends in the wind to avoid being broken by it” which is a good idea for many occasions, but at some point you must take a stand for what you believe to be right and good even if it breaks you rather than being constantly smitten by the many authoritarians in your life. The best place I believe to learn from is science – even the great Einstein was repeatedly challenged on his ideas and he himself challenged his own concepts of the universe, calling one of them – The cosmological constant:”The biggest blunder of my life” or so the story goes and it is really the necessary need to never accept your own ideas as the ultimate wisdom that makes science so attractive to my way of thinking – or maybe not!?

Now I could really use a joint – anyone?

Yoram.

שה...מט או לא?

אתם הצעתם לכתום את המהלך:

"רגלי ה7 ל-ה6"

הלבן משיב ב:

"פרש ז1 ל-ו3"

מהו המהלך הבא של **הכתום**?

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם Nostalgia Ain't what it used to be

תודה לאורן קולינס
על התמונה

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם
Nostalgia Ain't what it used to be

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם

Nostalgia Ain't what it used to be

